

Sarusi Mihály PÚNBABA

(A vagabundkorzó V. kötetéből)

A szentszaidi utcán pun menyecske jön felékszerezve, kellemesen, szép ruhában, mosolyogva tolja /látható, hogy az/ elsőszülöttjét. Amilyen büszke a babakocsi mögött! S már le is áll fecserészni a vegyesbolt előtt a többi helyre főníciai és mór és görög és latin, apróságát sétakocsikázttató - életvidám, boldog - fiatalasszonnyal.

A fecskék készülnek tovább; még röpködnek egy kicsit a szentszaidi házak kékjében, fehérjében, megpihennek, hogy aztán nekivághassanak a Tengernek! Haza.

A pun menyecske embere vagy most is dolgozik, vagy a kávéházban lopja a napot. Akár nálunk; csak itt nem tántorog haza szesztől örülten házat föllármázni, asszonyt verni, gyermeket halálra rémíteni áldott nap a kávézóban kocsmázó 'férfi'.

(Erre mondta Almatiban a gazdag nőszemély: nem minden férfiú dzsigit, csak aki talpig azt!)

T
TTTTT
TTT
TTTTT
TTTTTTT

Magyarab Tuniszban negyven asszony s vagy száz gyermek.

-Megalakult a Tunéziai-Magyar Baráti Társaság!

Az arab férfi magyar asszonya köti az ebet a karóhoz: európai iskolába járjon a gyermek!

Erre mondhatta, nagyot legyintve, az egyik magyar asszony tuniszi férje:

-Ajaj, magyar feleség...

Mert beállhat második műszakban is pénzt keresni?

Ha már egyszer a mi leányunk ekkora áldozatot hozott arab emberéért, hogy a hazájából idetelepült, a művelt Európából a barbár Afrikába költözött, hozzon valami áldozatot az ura is! (Abajoghat odahaza az anyós.)

Ahhoz képest.

Dolgozzon többet.

Annyit, amennyiből már futja a különtanodára, hol gyermekeik európai nevelést kapnak.

Nem árt meg egy arab, félarab nebulónak sem.

Az ember vagy szereti a magyar asszonyát, vagy nem. S húzza az igát, különmunkát is vállal, hogy megadja az itt megadhatót.

Kellett neki magyar asszony...

Ha megvette, hadd vigye!

ő
őőőőő
őőő
őőőőő
őőőőőőő

Harminc év múlva Te is elmehetsz Mekkába, mondom a negyven év körüli tuniszinak, ki arról regél budapesti egyetemistaként tanult magyarságával: a Mekka-járással megvárják az emberek az idős kort, hogy legyen mit megbánniuk, a végóra előtt még bűnbocsánatot nyerjenek, hogy aggként megtérve a búcsúból már könnyű legyen elkerülni a bűnt.

-Fiatalon Mekkába eljutni nem sokat ér, később újra mehet

feloldozást nyerni.

A vásárcsarnokban (bazárban, szukban) is az öreg, Mekkát járt kereskedő az, aki nem akaszkodik a nyakadba, nem akar (annyira) becsapni, mint az ifjabb, még Mekka előtt álló, szenvedélyesen rád törő üzletember, aki tízszeres áron szórná az első szerencsétien idegenre a leghitványabb portékát is. -Hol leszek én harminc év múlva - legyint fáradtan az európai nőt birtokló negyven esztendőös tuniszi.

H
HHHHH
HHH
HHHHH
HHHHHHH

Karthágói főníciaiak kereskedelmi és hadikikötője egymás mellett: mindkettő kis öböl, melyet azok öbölörök vize köt össze a tengerrel, s gályányi csatorna a két kikötő közt is. Itt aztán hívatlan vendég ki nem kötheti Hal s madár igen, de hajó se ki, se be.

Punic Ports kövein kövek; a Pun Admiralitás kövei a köveken.

A kövek alatt, mert a romkert inkább a rómaiak nyomát őrzi.

A hadikikötő apró tengeröböl, melynek közepén a sziget: a pun haditengerészet főhadiszállása! S a szigeten, a tengernagyi körpalota s a kör alakú kikötő partján 220 gálya hajószíne, hajóháza! Mert a pun az evezős és vitorlás gályáit nem hagyta az is-ten szabad ege alatt - mint a kolhozparaszt a kolhozállam gépeit szokta volt-, a tengerjárás után bevontatta a fedett csónakházba s ott teletette, javíttatta!

Gályaház-kör. Hadigálya körház szigete, gályaházi sziget.

(Ha nem látod a rajzát, mert amúgy nyoma alig, nem hiszed!)

S a Gályavár mögött a kereskedelmi kikötő vitorlanyüzsgése, tengerészhada, cipekedő rabszolgái, izgatott üzletelői.

Madártávlatból /a pun tengerparti dombokról/ világsodának tetszhetett a karthágói Gályavár és környéke!

Ettől volt Karthágó a Tengerek Királynéja?

Emeletes haditengerészeti székház, kívül /a tengerparton/ a városfal a bástyáival.

Hajósereg, hajóshad.

/Cuni Punikában tunikátlan./

(Hülye szócsavaró)

(-üje)

ű
űűűűű
űűű
űűűűű
űűűűűűű

Ma Karthágónál a tenger hajótlan. Hajózástalan a tunéziai tengerpart: csak nyáron az unatkozó külföldi pénzeszsákok kedvéért indítanak sétahajó-járatokat. A bennszülöttek vízre nem szállnának?

Karthágó egyetlen csónakkikötője, az Elnöki Palotáé zárt, megközelíteni tilos!

A város pún, római s bizánci romkertjei alatt a parton összedől beton, vas, kő hajópadok; omlik az egész part a vízbe.

Csónak a vízen? Csakis halásze.

Beljebb a hosszújártaúk, a világtengerjárók horgo-

nyoznak a tuniszi kikötő előtt. Meg az elnök úr vendégeit szállító némely gólya s hajó a szentszaidfalvi vitorlásokikötőből.

Más semmi.

Tuniszból egyetlen hajójárat sincs a közeli s távoli tunéziai partokkal

A bennszülött nem ül bárkába?

A part elhanyagolt, a köveken s a homokon hulladék műanyag, fémdoboz, üveg s egyéb szenny áradata.

A Karthágói-öbölben egyszerre tíz-húsz hajó s ladik a vízben, 2500 éve a 220 hadigálya biztos védett vagy ezer kereskedelmi vitorlást és evezőst!

- Hol a város? - kérdi a francia asszony.

Nem érti, hogy Karthágóban ilyen nincs. Csak palota palota hátán, romkert és semmibevert tengerpart.

A csabai - Balaton, Duna, Tisza híján - nádvágo ladikkal járta a kubikgödör vizét s nádrengtetegét. Ma a Körös-csatornára készül tanyán telelő csónakjával; a Nagy-Körösre, fel a Felső-Tiszára horgászni!

Nem lehetnek odáig az itteniek a tengerért.

Szárazföldi nép; nem úgy a föníciai, a latin, a görög!

Csodáld meg két-három ezer éves házainak romjait; e gazdagsághoz a gálya kellett, bátor hajós nép.

Aki szállni mer.

Z
ZZZZZ
ZZZ
ZZZZZ
ZZZZZZZ

J
JJJJJ
JJJ
JJJJJ
JJJJJJJ

Szemérmes udvarlás?

Megállnak a személykocsik a tengerparton, s órákon át ott ül az autóban egymás mellett a fiú és a leány. Végre kettesben vannak.

Alinak a gépkocsik a Szentszidibe vezető parti részen; a szerecsen kihozta a faluszélre - két városka közti csöndes partra - a szerelmét.

Ülnek, beszélgetnek s tán elámulnak, megint milyen a tenger.

Egymást csodálnák?

A kezük sem ér össze (még hogy - véletlen - a lábuk).

Nálunk a leány már a legény ölében terpeszkedne; legalábbis (egy ültében) nyalnák-falnak egymást.

Utcán, bárhol; ligetben; ritka kivétel, ha valaki megfogja a kedvese vállát.

Türelmesek, szerelmesek.

A vallásuk önmegtartóztatásra neveli őket; hogy uralkodjék magán, ha férfi akar lenni.

Akszakal.

És tisztelje a nőt.

Annál inkább a semmibe veszik az európai nőket. Tán mert a moziban mást sem látnak, mint hogy az európai-amerikai nő szánt szándékkal magáévá teszi - ha épp olyan kedve támad - a gyanútlan (az arabs mozgókban gyakran mór) férfiakat.

A mozik hirdetőtábláin rád mászó fehér csaj.

Az hirdetik, a mi nőink ilyenek. Az övéikkel nem mernek ilyen „fölszabadultan” bánni.

A
AAAAA
AAA
AAAAA
AAAAAAA

Szent-Szidi hegyfokán a meredek lejtőn, a szakadék lépcsősein a bokrok mellett párok ülnek. Ahány cserje, annyi szerecsen szerelmespár. Nem a bozótban, a tengerre néző sűrű szélén a gyöppön legeltetik egymáson a szemüket.

Édeskettesben, de az emberek szeme előtt a szeretőjükkel.

- Hallod, ilyet én még nem láttam!

Annak ellenére, hogy a szentszaidfalvi leány, ki a helybéli történet szerint elcsábította Szent Lajost, ezeknél szebb lehetett.

Jött Lajos király a pogányra, ám a keresztshadat elhagyva bennszülött lányhoz költözött s vele élte le további (boldog, épp ezért másképpen szent) életét.

Meglátta és megszerette.

(Igazán csinos arab nőt szinte nem látni.)

(Ülnek otthon, kínjukban agyonhizlalják magukat.)

(A főváros ruhaboltjainak kilenczede a legújabb párizsi férfidivat szerint készült viseletet kínálja, s csak tizednyi a helyi ízlésnek megfelelő női holmikát.)

Berber leány lehetett. Más, szebb.

A szerelmesek kocsija majd beleszalad a tengerparti szakadékba a Szidi-széli sétányon.

Kávéházba nő nem ülhet, moziba is csak a város ledélebbje; táncház, bál nincs; a kiskapuban sem állhatnak le; valahol társalogni kell!

Szót váltani a másikkal. Ismerkedni.

Barátkozni máshol - nyugodtan - nem tudnak, csak itt, a leskelődő mohamedán világtól távol.

Szent Lajos idejében sem lehetett (sokkal) szigorúbb a világ.

Szidiben az utcákon szédítően kellemes a szag: keresed, mitől.

A férfiak cimpája csokor virágot tart; más éppen ilyet árul.

Zekezebben, európai vénleány-kacsóban.

Ez az!

Narancs.

Virágzik a városka összes utcájában. Végig, akác helyett, narancs! Az utca két oldalán a templomdombnak.

Egy-egy narancs a lábad elé esik - a tavalyi, most beérő termés! S már a fán a virág.

Virágba, narancsvirágba borult itt a világ! S szerte a mező ezerjófűvével.

Egy csokréta a füled mögé, hogy furton-fúrt érezd; 3 dinár (annyi, mint három dollár). A szidibéli tengerparti, sziklafoki fecskéfészek kávéházban.

Akkor inkább szedek a társaságomban lévő európai hölgynek! Szent Szidi falva, Szentszaid, Sidi Bou Said, Szentszidi, Szidifalva hegyfokán, púnfokán, domb ormán: föcske fészke teaház! A vitorlásokikötőből nem tudod, mire véld. Fehér s némi kék, mint az egész Mór-Spanyolhonból ideűzött arab falu.

Abu Said Al Baji misztikus falu bölcse az 1200-as években.

Fehér a fal, kék minden egyéb: ajtó, ablak toka, redőnye, zsalugáterja, zárt erkélye, dísze, még az ég s a tenger.

Fecskeház: alattad a szakadékban a karthágói partok egyetlen kikötője s a nyugat mediterrán világ szíve, Kart Hadasht a tengeröblével, öblében a Púnfejedelem városára folyó Tunisszal.

- Eleted legszebb 51. születésnapja a FöcskeFészekTeaHázban!

Forró mentavízzel koccintasz (a vakító, s lassan teljesen fölmelegítő napsütésben) hölgyismerősséddel az életre.

Hogy a következő ötvenegyre, azért ne mondd!

Kaktusz és kaktusz; pálna.

A szállodások kaktuszitallal kedveskednek új vendégeiknek.

Szidi, de szép!

Hispaniából a keresztények elől menekülő mórrok alapították; legalábbis tették ilyenné. Szidifalva és Karthágó e világ legvál-

tozatosabb része.

(Újgazdag magyarjaink nem is sietnek ide.)

(Ókor, szépség!)

A tengerparti népek búcsújáróhelye.

A mohamedánok amúgy is: Szent Szidi, a falu szentje miatt.

(Mert a falu - templom, egyház - búcsúja évente egyszer itt is!)

Szentegyházukba be nem eresztenének.

(Mely Isten bárkit eltaszít, szeretheted-e?)

W
WWWWW
WWW
WWWWW
WWWWW

Az Egyesült Államok karthágói temetőjében nyugszik valamennyi Észak-Afrikában elhunyt második világháborús amerikai hadfi. Vagy háromezer kökereszt a sírkertben. A hősi halottak közt néhány ismerős, példának okáért Kafka (fűszeres) Edward (fia) Wisconsinból, Kish Ernest (Kiss Ernő dédunokatestvére?) Pennsylvániából, Kucharski Albert (a labdarúgó körösztopja) újjerseyből, Krupa (néprajzkutató rokonságából) Henry újyorkból, (a szép nevű, tán az aradi Kussovski-familiához tartozó) Kuss Frederich Ohióból, Start (szőlőnemesítő) Murray újyorkból, Unger (Magyar) Ervin és Frank Missouri és újyork államból, Urban (osztálytársam ameríkás nagybátyja) Lester Wisconsinból, Tisza János (mint John) újjerseyből, Toth James /Tóth komám, most az egyszer nem Te vagy a James! / A tengerészek közt az ohioi Balog Károly (megcharlyosodva) torpedós, Bradley Róbert Nevijorkból (Rejtő Jenő Tamásának öccse?), Káplán Alvin Virginiából...

Ok valóban az amerikai szabadságért haltak, a mi apáink a Donnál... áldozati bárányként véreztek, hulltak, fagytak, két zsarnokság vasmalmában mentek pocskékba.

Szépen karbantartott, csinos végső nyughely; amilyen a német hadfiaké Doberdónál. A mieinké...?

A mieinket jó, ha elkapták.

Ó
óóóóó
óóó
óóóóó
óóóóóóó

Vérszagra gyűlt Új-Karthágó latin lakossága. A polgárosult polgárok hada a karthágói küzdőtér lelátóin (tízezerszám) örjögve leste, hogy tépik szét, marcangolják, marják, csipegetik, eszik a foglyul ejtett, leleplezett, magukat föladó, mert hitüket nyíltan vállaló keresztényeket a küzdőtér alagsorából csörlőkkel fölhúzott vadállatok. A kellőképpen kiéheztetett s megvadított oroszlánok és egyebek a reájuk várakozó, ellenük kitett, bevetett, gyors szörnyhalálra szánt keresztényeket ezúttal nem a keresztalál, oroszlán torka, -foga, -karma várta! Mily halálnem!

Keresztényszag csalogatta a cirkuszba Karhágó rómaiait.

Büntetésből, bosszúból hordták el a bizánciak Afrika legnagyobb római cirkuszának a köveit (kiknek a utódai, görögmod, még évezredünk elején is latinul beszéltek)?

(Nem görög, bizánci!)

(Mint amikor a török a Magyar Hódoltságban tiltakozott, hogy ő nem török, hanem mohamedán!)

(Az orosz, hogy ő nem orosz, szovjet!)

A Vértanú Szentek vérterén kecske mekeg, kívül a köveken bárány, a fák alatt tehén legeli a jó fűvet.

Manapság e tájt csak a házasság érvénytelen, ha keresztény a férfi.

Ha a nő? Nem számít.

A küzdőtér alagsorának zárt végében kápolna, a

mártírkegyhely kapujának vasrácsán 1 903, felül fölirat: Krisztus urunk 203. esztendejében, március 7-én itt halt vértanúhalált Szent Perpetue és Szent Felicite.

Nagy élvezet lehetett!

Kár, hogy nem lehetett rájuk fogadni, mert az oroszlánt hogy győznék le!

Arra azért lehetett: vajon hány másodpercig bírják?

Szentjelöltjeink letérdeltek, imádkozva várták a vádat.

- Most légy okos, Perpetue és Felicite!

Bruhaha.

Mentse meg őket az ő Istenük!

Ha van.

A
AAAAA
AAA
AAAAA
AAAAAAA

Szent Vince de Pál tuniszi székesegyházában Virágvasárnapja: Jézus elé a maguk ruháját a virágjaikat terítik e napon a jó jeruzsálemi hívek. A szentegyház kapujában olajágot s pálmát árulnak, de szenteltből annyit vihetsz haza, amennyit akarsz. Néhány asszony azt a pár ágat szedi össze a katedrális kövéről, melyet levertünk, elhullajtottunk.

Egy levelet sem a szenteltből!

Katolikus mise Tuniszban (két helyen, a másik Jean d' Arc temploma) olaszul s franciául, meg persze a karthágói parton Marsában és Goulettban; vidéken huszonegy helyen. Kerül angol és spanyol mise is Tunéziában.

- Tuniszi Szűzanya (az oltár mögötti szobor, fiával), könyörögj érettünk!

Fehérek és négerek a francia misén.

Nyolc pap, a püspök miséz.

Istentisztelet előtt kifaggat bennünket, a szentmise végén a kezét nyújtja.

- Isten áldja Magyarországot!

Ha lehet.

Minden tunisziak püspöke: mintha rézbőrű lenne. Fekete a haja, jó barna a bőre, s az orra szemita-gyanús.

Tán Franciaországban nevelkedett arab.

Francia neve miatt nem köt bele a mohamedán jogrend?

...A szentmisén szót, ha értesz.

Miért vagy boldog, ha templomba mehatsz?

Mióta?

Nyelvét sem érted; csak a legfontosabbat.

Az ének.

Francia nyelvlecke a magyarnak.

Ima.

Örömhír.

Fohász.

Áldás.

Népemre, atyám!

S áldozol a szerezsen püspök kezéből.

- Krisztus teste.

Mert hogy ő is ezt mondhatja.

A másfélszáz tuniszi franciát egyenként búcsúztatja a püspök s a plébános:

- Bon zsúr!

Ez már az.

...Hogy miért szalad könny a szemedbe?

(A tuniszi székesegyházra most erősítik föl a keresztet; a karthágóiról mind leszedték.)

(Karthágó Szent Lajosról elnevezett katedrálisát átadták az államnak; tán mert kifogyott a nép a templomból. Műemlékként őrzik meg a szerezsenek; annyira azért nem, hogy tornyain ott hagyják, mit odahelyezett az építető.)

(Nem tűri a keresztet a mohamedán?)

(Csak ha nagyon nincs más?)

(De amikor nem százötvenre, tizenötre apad a gyülekezet?
Másképpen?)

(Új-Fönícia volt a világa.)

Ú
ÚÚÚÚ
ÚÚ
ÚÚÚÚ
ÚÚÚÚÚ

Hogyne, Kairounban, a muzulmán szent városban a próféta fodrásza jutott szent sorba; sírba, mely a zarándokhely éltetője. Hol a Szőnyegháznál kis csavargók követelnek dinárt, sóznának rád (atyjuk által gyártott) eredeti pun, római, görög mécseseket, nehezekül aranypénzt.

Apun érem: asszonyfej, ló, pálma.

Ha nem hiszed, hogy a romok közt találta, megoldja:

- Emléknek megteszil!

Vinne városnézésre, pár dinárért bármi kedvességre kész; ha ez megtéveszt s hagyod magad fölcipelni a tuniszi városképet felülről, egy magánház tetejéről megcsudálni s kedvesen megköszönöd, épp meg nem fojt.

- Fél dinár kevés.

Fejenként egy.

Német márkámat épp el nem hajintja.

- Na jó - legyint, s csak békén hagy.

- Mennyit ér a márka?

Hogy megtudja, kinevet; ennyiért tett nekünk ekkora szolgálatot?!

Mindig tudta, hogy nem érdemes dolgozni. Legközelebb küldheti az anyja! Inkább sütteti a hasát a Szaharán-inneni napon.

A másik hurcolna kenyéradó gazdájához: műhelybe, üzletbe, szállásra.

Este: afféléhez is?

És már nem mersz velük szóbaállni, barátságosságuknak üzletszaga van. Szívélyességük már zavar, a végén menekülsz előlük. Vagy átnézel rajtuk.

A hirtelen ifja mond is valami cifrát!

...Még a végén megunja, hogy hiába kínálja portékáját a beduin suttyója a kihalt romkert kapujában.

Tárguljunk.

Egy házzal arrébb megint elénk kerül, másnap más helyen adna túl a micsodáin. Majdnem megölel, úgy örül, hogy ismerősre akadt; s újra kezdi, vegyek már tőle valamit! S jön utánad.

- Dinár, kaput! - magyaráznám, miért nem futja már semmire.

Amikor kellene, egy fia rendőr sincs; pedig tele fegyverrel az ország. (Ettől békességes világ.)

(Redőny, zsalugáter, vasrács minden földszinti ablakon.)

(A sarkon nemzeti gárdista tartja derékmagasságban felénk a géppisztolyát.)

(Akár a púnoké: jó kis zsoldos sereg.)

(Hogy rend legyen; béke; csönd.)

(- Újságíró? - s már a legszívesebben visszatartana a hirtelen gyanakvóná lett reptéri határőr, amikor meglátta, mit találtam bevallani a kötelezően kitöltendő kérdőíven.)

(Bárhová vet a sors, mindenütt bajba keveredem.)

(- Van rajtad valami gyanús.)

!
!!!!
!!!
!!!!
!!!!!!!

ASzentszidi-beli fővenymenti kövesút (gyalogos és kérekpáros) személyforgalma oly lármás, hogy fölkapom a fejem: a férfiak olyan kiabálva köszöntik egymást, mint

kisíratosi testvéreim a kukoricatábla melletti, faluszéli dűlőúton.

- Nem állatok, emberek vagyunk - magyarázza a pigmeus törzsfőnök, miért hisz Istenben s áldoz népe mindenéből egy falatot a Mindenek Alkotójának.

A karthágói öreg halász, ki hosszú nadrágját a parton hagyva jó bő alsógatyájában ólálkodik a sekély víz kövei közt: sokágú szigonyával végigkutatja a kövek alját, a tengerben kőtől kőig halad, sorra veszi mind, szép nyugodtan körbejárja partszakaszt, hol nem ér térdnél följebb a víz. A tengerből végre langusztát (homárt? valami vízi csodabogarat) emel ki a szigonyával; tovább dűdol. Végig, míg a kövek közt kotorász, valami dalt dünnyög. A vén fekete lerázza szerszámáról a zsákmanyt s úgy tesz, mintha föl sem venné, mi az neki! Térül-fordul, forog, tesz-vesz, nem kapkodja el; és dűdol bele a fuvalatnyi szélbe. S már be is dobta tarisznyájába a finom falatot. És tovább keres a tengerben hal s más kincs után. Dudorászását csak akkor hagyja félbe, amikor kimászik a tengerből, hogy magára kapja gönceit.

R
RRRRR
RRR
RRRRR
RRRRRRR

Tunisz-Karthágó repterétől Budapest-Ferihegyre a Szalambó-röpcével: alattad Afrika-fok, több is, kopár sziget, mellette a kisöccsével, az öbölből ki a nyílt tengerre, fölül, hol a fecske sem jár; s alant: hajók húznak át a Sziáciát (és Olaszkont) Afrikától elválasztó nem is olyan túl szoroson. Sziácia fölött Marióéknak intünk Pá!-t.

- Bambinó, bambinó, bambinó, s csak azután masina!

- Akkor már rokkant leszel (mire a saját kocsidba ülhetsz) - intett, mutatva, mire jutok, Almádiba a Tulipánban.

Alattunk a tenger kékje, fölöttünk az ég kékje, közben a felhőfoszlányok egyre sűrűsödő hősivatagja. Sivatagból sivatagba.

A tenger vizén a szél ugyanolyan fodrokat kelt, mint a Szahara homokján; itt meg a fölleg-hómező halmai, hegyei, hórengetege.

Hajóvize fehéredik, fodrozódik, kavarr, hűz délnek.

Hómezők enyhelyein a Föld.

- Olaszkon!

Tanyái, falvai.

Dűlőről dűlőre.

Ha nem is nadrágszíjparcellák, sok kis darab föld szabálytalan kockatáblája; cikkbe, cakkba, összeviszsa.

Sehol egy tundrafeltörése, szűzföldföltúrás sokezer nagyholdja.

Az Alpok!

Előbb már billegett a gép néhányat.

Tunisz volt Bab Qartagennája, Karthágói-kapuja helyén nyilván zajlik tovább az élet.

Bércek! Havak!

Havas havasok hava.

Ez valóságos hó nem légbuborék föllege.

Gerincek.

Sziklák.

Szurdokok.

Sédvölgyek, ügyszakadások.

Hófolyók, csúcsok, cifrák.

Arrébb már egybefolyik a valódi Havas felhő álhavasával.

Felhő-láthatár.

Égbolt a lassú teliholddal.

Az ottan már Magyarhon; a gránic szabad.

Csaba-Kastélyszőlők tavasz-havi-nagyheti igazi hava; megint lefagyott a fűgék.

- Figyelem, Gyoma állomás...

Bab Qurtuc.